

De sprookjesverzamelaar

Lieve ogen die dit boek lezen, lieve warme handen die het vasthebben. Sprookjes zijn de beste reizigers en de succesvolste migranten die ooit op onze prachtige planeet hebben bestaan. Als je een jonge kaas van Nederland naar Irak brengt, zullen de mensen daar zeggen: ‘Dat is jonge Hollandse kaas.’ Als ik Nederlandse klompen meeneem naar Suriname, zullen ze daar zeggen: ‘Hé, Hollandse klompen!’

Maar een sprookje dat van Nederland naar Irak reist, of naar Suriname, verandert. Het wordt een Irakees of Surinaams sprookje, want sprookjes geloven niet in grenzen of landen of talen of identiteit of cultuur. Sprookjes zijn van iedereen en voor iedereen.

Daarom zul je in deze bundel sprookjes tegenkomen die een lange reis hebben afgelegd. Sommige waren oorspronkelijk Russisch, maar toen ik ze in Irak hoorde waren ze Irakees geworden en was Ivan veranderd in Murat. Andere sprookjes komen misschien wel uit Duitsland, of Afrika, of Turkije, zonder dat ik ooit heb geweten dat ze niet uit Irak kwamen.

Als een soort sprookjesverzamelaar ben ik op zoek gegaan naar de mooiste sprookjes uit mijn kindertijd, uit de literatuur, uit de geschiedenis, en ik heb geprobeerd ze in mijn eigen stijl te herschrijven. Het zijn dus niet mijn eigen verhalen, maar de verhalen van iedereen.

Ik wens je veel leesplezier en ik hoop dat je mijn sprookjes de kans geeft om sprookjes van hier te worden. Voel je vrij om namen te veranderen, of andere bloemen, golven, ramen of deuren te kiezen. Want zoals ik zei: sprookjes zijn de beste migranten en de mooiste reizigers.

Laat ze de jouwe zijn.

Rodaan Al Galidi

1

Jordion

Ooit was er een machtige man die het hele koninkrijk bezat. Zijn naam was Niron. Hij had soldaten, geld, gebouwen, gevangenis en nog een heleboel meer. Alles in het land was van hem.

Ver van het paleis, ergens in de woestijn, woonde een man die niets had. Zijn naam was Jordion. Jordion was de enige in het land die niet bang was voor Niron.

Op een dag riep Niron zijn dapperste soldaat, Nadi, bij zich. 'Luister, Nadi, iedereen in het land gehoorzaamt mij. Iedereen bewondert mij en iedereen is bang voor mij. Behalve Jordion. Ga naar de woestijn en dood hem.' Nadi knielde voor Niron, nam zijn paard en zijn zwaard en ging op weg naar de woestijn waar Jordion woonde.

Maar onderweg had Nadi alle tijd om na te denken. Ik wil Jordion eigenlijk helemaal niet doden, dacht hij. Hij heeft niets verkeerd gedaan, niet tegen mij en niet tegen Niron. Hij doet niemand kwaad. Hij woont in de woestijn, bezit niets en verlangt nergens naar. Maar wat kan ik doen? Ik ben een soldaat. Ik moet luisteren naar de koning en zijn bevel uitvoeren.

De hele reis zei zijn hart tegen hem: ‘Doe het niet, je hoeft niet te luisteren als Niron iets van je vraagt wat niet goed is.’ En de hele reis zei zijn hoofd: ‘Je kunt niet anders. Je moet wel gehoorzamen, anders wordt Niron woedend op jou en dat overleef je niet.’

Dagenlang reisde Nadi door de woestijn, tot hij een dunne man zag, die gekleed in een witte doek naast een klein dadelpalmpje zat.

Gevonden! dacht Nadi. Maar wat ziet hij er lief uit! Hij draagt oude kleren en hij heeft niet eens slippers aan zijn voeten. Hij leeft hier rustig, met weinig te eten en te drinken, en hij doet niemand kwaad. Maar ik moet hem doden, ik heb geen keus. Ik zal het snel doen, zonder dat hij in de gaten heeft wat ik van plan ben, dan doet het hem minder pijn.

Nadi verstopte zijn zwaard onder zijn kleren en liep op Jordion af. Hij glimlachte vriendelijk naar hem.

‘Mijn beste Jordion, hoe gaat het?’

Jordion keek in de ogen van Nadi, zag diens onzekere blik, en wist meteen dat hij niet zei wat hij dacht.

‘Nadi, jij bent een soldaat. Je doet niet wat jij wilt, maar wat anderen van je willen. Ik weet dat jij niet die hele afstand hebt afgelegd om mij te begroeten. Nee, je bent gestuurd door Niron. Ben je gekomen om mij te doden? Doe het dan maar snel. Ik ben niet bang voor de dood, want ik heb nooit iets fout gedaan.’

‘Aha, je weet dus waarom ik gekomen ben,’ antwoordde Nadi en hij trok zijn zwaard. ‘Dat maakt het makkelijker. Maar voor ik je dood, mag je nog bidden.’

‘Waarvoor zal ik bidden?’ vroeg Jordion.

‘Bid voor mij. Bid voor de dieren. Bid voor de vogels. Bid voor wat je maar mooi vindt.’

‘Maar Nadi,’ zei Jordion, ‘als ik bid voor wat ik mooi vind, ben ik wel een tijdje bezig. Uren, dagen, weken, maanden, jaren, misschien wel eeuwenlang.’

‘Nou en?’ zei Nadi. ‘Ik ben een man van mijn woord. Ik heb gezegd dat je mocht bidden en ik zal wachten tot je klaar bent.’

Jordion knielde neer en begon te bidden. Hij bad voor alles wat hij mooi vond. Voor de bomen die vruchten geven zonder iets te nemen, voor de bronnen die water geven, voor rivieren die een bedding geven aan het water, voor vogels die de lucht vullen met gezang en mooie kleuren, voor bloemen die de wereld hun geur geven, voor de lucht die overal is en voor iedereen, voor het licht, voor de sterren, voor de bergen en de zee...

Hij bad een uur, een dag, een week, een maand, een jaar... Hij bad eeuwen en eeuwen. En door de liefde waarmee Jordion bad, groeide de dadelpalm en begon vruchten te geven. Uit de pitten van de dadels groeiden nieuwe palmen en er ontstond een bos. Vogels maakten nesten in de bomen en legden eieren. Bronnen gaven water waar vossen en reeën van dronken en er ontstond een nieuwe wereld. En Nadi? Die stond naast hem te wachten. Zijn kleren vergingen, zijn huid verschrompelde en zijn zwaard verroestte, maar hij hield zijn woord en wachtte.